

POSTANOWIENIE

22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 22 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa B. Z.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z 30 grudnia 2021 r., I AGa 112/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca B. Sp. z o.o. w K. powołała się na istotne zagadnienia prawne, wyrażające się w pytaniu, czy możliwym jest zasądzenie na rzecz zubożonego żądanych kwot w sytuacji, w której wzbogacenie ma charakter potencjalny, oraz na kim spoczywa obowiązek wykazania zubożenia i wzbogacenia oraz związku między tymi zdarzeniami. Wskazała również na potrzebę wykładni art. 405 w związku z art. 410 k.c., a także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W świetle utrwalonego stanowiska, powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga z kolei wykazania, że określony przepis prawa lub zespół tych przepisów, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w judykaturze w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by skarżąca wykazała twierdzone przyczyny kasacyjne.

Powołane przez skarżącą wątpliwości prawne odrywały się od ustalonych przez Sąd Apelacyjny i wiążących dla Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) okoliczności sprawy. Z okoliczności tych nie wynikało, aby wzbogacenie po stronie pozwanej miało jedynie potencjalny charakter – przeciwnie Sąd Apelacyjny ustalił, w ślad za Sądem Okręgowym, że pozwana uzyskała od inwestora całość wynagrodzenia związanego z tożsamymi pracami, które uprzednio zleciła powodowi jako podwykonawcy, a jednocześnie pozwana nie uiściła powodowi pełnego wynagrodzenia za zrealizowane przezeń prace. Z podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku nie wynikało ponadto, co skarżąca podnosiła we wniosku, iżby powód nie poniósł żadnych kosztów w związku z realizacją posadзки; Sądy *meriti* stwierdziły jedynie, że niewielką część prac powód zlecił dalszym podwykonawcom, w tym B. S. Materiał sprawy nie potwierdzał także kolejnego założenia skarżącej, jakoby doszło do bezpodstawnego przerzucenia na skarżącą ciężaru dowodu co do związku między zubożeniem a wzbogaceniem po stronie pozwanej. Żaden z elementów uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie stwarzał podstawy do przyjęcia, jakoby w ocenie Sądu Apelacyjnego to na skarżącej spoczywał ciężar dowodu w zakresie faktów świadczących o braku wzbogacenia, względnie nieistnieniu innych przesłanek roszczenia kondykcijnego. Wniosek zmierzał w tym zakresie do podważenia podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, stanowiąc w istocie jedynie pozór zagadnienia prawnego.

Z wniosku nie wynikało również, aby zaskarżony wyrok był nieprawidłowy, a tym bardziej, by był on wadliwy w stopniu ewidentnym i widocznym na pierwszy rzut oka, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83 i z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91). Także w tym przypadku skarżąca, wskazując m.in., że powód nie przedstawił dowodów, z których wynikałoby, iż pozwana uzyskała korzyść majątkową jego kosztem, a Sądy *meriti* bezpodstawnie uznały za prawdziwe

twierdzenia biegłego, kwestionowała dokonaną przez Sądy *meriti* ocenę dowodów i ustalenia faktyczne, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne.

Ubocznie należało dostrzec, że wniosek ujawniał w tej materii sprzeczność argumentacyjną. Jest bowiem jasne, że przekonanie, iż w sprawie doszło do oczywistego i rażącego naruszenia przepisów prawa, widocznego już *prima facie*, stoi w opozycji do jednoczesnego twierdzenia, że w sprawie, w której złożono skargę, występują istotne zagadnienia prawne, których rozstrzygnięcie wymaga wypowiedzi ze strony Sądu Najwyższego.

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[ms]